

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Urto/2/2022
Identifikačné číslo spisu:	2021010022
Dátum vydania rozhodnutia:	29.03.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Dana Wänkeová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:2021010022.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedníčky JUDr. Dany Wänkeovej a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Martina Piovartsyho v trestnej veci proti odsúdenému E. R. pre pokračovací trestný čin prevádzachstva spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 353 ods. 1, ods. 2 písm. b), ods. 3 písm. d) maďarského Trestného zákona na neverejnom zasadnutí konanom 29. marca 2022 v Bratislave o odvolaní odsúdeného E. R. proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 3. februára 2022, sp. zn. 6Ntc/7/2021, takto

rozhodol:

Podľa § 518 ods. 4 Trestného poriadku odvolanie odsúdeného E. R. zamietá.

Odôvodnenie

Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom z 3. februára 2022, sp. zn. 6Ntc/7/2021, podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o uznávaní a výkone rozhodnutí“) rozhodol o uznaní a výkone rozsudku Okresného súdu Mosonmagyaróvár z 24. októbra 2017, sp. zn. B.376/2016/157/I., v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Györi z 26. októbra 2020, sp. zn. 3.Bf.206/2019/27, ktorými bol občan Slovenskej republiky E. R. uznaný vinným z pokračovacieho trestného činu prevádzachstva spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 353 ods. 1, ods. 2 písm. b), ods. 3 písm. d) maďarského Trestného zákona, ktorý spáchal na skutkovom základe uvedenom vo výroku napadnutého rozsudku krajského súdu a za ktorý mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere dvoch rokov a štyroch mesiacov. Súčasne krajský súd podľa § 517 ods. 2 Trestného poriadku v spojení s § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona rozhodol, že odsúdený bude vo výkone trestu pokračovať bez jeho premeny v ústave na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu, ktorý bol odsúdenému E. R. oznámený doručením jeho rovnopisu 10. februára 2022, podal odsúdený prostredníctvom obhajcu 25. februára 2022 odvolanie. V jeho odôvodnení poukázal na § 16 ods. 1, ods. 2, ods. 3, § 17 ods. 1 zákona o uznávaní a výkone

rozhodnutí, na § 2 ods. 7, § 306 ods. 11, ods. 2, § 309 ods. 1, § 311 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku. Ďalej uviedol, že krajským súdom bol daný dôvod na odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutia podľa § 16 ods. 1 písm. j) bod 1 a 2 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí pretože odsúdený sa nezúčastnil konania, ktoré viedlo k rozhodnutiu v štáte pôvodu. Taktiež bolo v prípade odsúdeného porušené právo na spravodlivý proces podľa § 2 ods. 7 Trestného poriadku, pretože nebol upovedomený zákonným spôsobom o verejnom vyhlásení rozsudku, čím bol ukrátený citovaného práva na spravodlivý proces.

Odsúdený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky postupoval podľa § 316 a nasl. Trestného poriadku a zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu a vrátil v potrebnom rozsahu na nové prejednanie veci a nové rozhodnutie vo veci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) preskúmal na podklade odvolania odsúdeného E. R., ktoré bolo podané oprávnenou osobou a včas, zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, a dospel k záveru, že podané odvolanie nie je dôvodné.

Všetky úvahy a aj závery krajského súdu, týkajúce sa nezistenia dôvodov na odmietnutie uznania cudzozemského rozhodnutia a splnenia všetkých zákonom predpokladaných podmienok na pozitívne rozhodnutie podľa § 17 ods. 1 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, prezentované v odôvodnení napadnutého rozsudku považuje najvyšší súd za relevantné, opodstatnené a dostatočné. V prvom rade je potrebné uviesť, že všetky zákonné podmienky pre uznanie a výkon rozsudku Okresného súdu Mosonmagyaróvár z 24. októbra 2017, sp. zn. B.376/2016/157/I., v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Györi z 26. októbra 2020, sp. zn. 3.Bf.206/2019/27, ktorým bol E. R. odsúdený (ďalej tiež „rozsudok štátu pôvodu“), sú aj podľa najvyššieho súdu splnené.

Odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky a má na jej území trvalý pobyt, ktorý uvádzal aj ako miesto svojho bydliska v trestnom konaní vedenom v Maďarskej republike [§ 4 ods. 1 písm. a) zákon o uznávaní a výkone rozhodnutí]. Proti odsúdenému nebolo pre ten istý skutok, ktorý je predmetom uznania a výkonu, právoplatne rozhodnuté slovenským súdom.

Z predloženého spisu vyplýva, že odsúdený nie je vyňatý z pôsobnosti slovenských orgánov činných v trestnom konaní a súdu (§ 8 Trestného poriadku), podľa právneho poriadku Slovenskej republiky nie je z dôvodu nedostatku veku v čase spáchania skutku, ktorý je predmetom uznávacieho konania, trestne nezodpovedný (§ 22 Trestného zákona) a výkon rozhodnutia nie je premlčaný, hoci na stíhanie predmetného trestného činu je daná aj právomoc slovenských orgánov (§ 4 Trestného zákona).

V preskúmvanej veci neprichádzalo do úvahy posudzovanie obojstrannej trestnosti predmetných činov, keďže podľa maďarského právneho poriadku za predmetný trestný čin možno uložiť trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby až osem rokov a justičný orgán štátu pôvodu trestný čin v osvedčení o vydaní rozhodnutia zároveň označil priradením ku kategóriám trestných činov obchodovanie s ľuďmi [§ 4 ods. 2, ods. 3 písm. c) zákon o uznávaní a výkone rozhodnutí].

Odsúdený namietal, že sa nezúčastnil konania, ktoré viedlo k rozhodnutiu v štáte pôvodu. Avšak ako vyplýva z osvedčenia o vydaní rozhodnutia (č. l. 92) dotknutá osoba sa osobne zúčastnila konania, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia (rozsudok Krajského súdu v Györi č. 3.Bf.206/2019/27.) E. R., ktorý si na Slovensku odpykáva právoplatný trest odňatia slobody v inom prípade, súhlasil s vypočutím prostredníctvom videokonferencie, preto na verejnom zasadnutí druhostupňového súdu, ktoré sa konalo 26. októbra 2020, bola prítomnosť E. R. zabezpečená prostredníctvom telekomunikačného zariadenia. Predmetná skutočnosť rovnako vyplýva aj z preloženého rozsudku Krajského súdu v Györi č. 3.Bf.206/2019/27 (č. l. 130-131), z ktorého vyplýva, že prítomnosť odsúdeného, ktorý bol prítomný na segregovanom mieste, v úradnej miestnosti Ústavu na výkon trestu odňatia slobody v Hrnčiarovciach nad Parnou, bola zabezpečená prostredníctvom telekomunikačných prostriedkov. Navyše odsúdený mal v súdnej sieni Krajského súdu v Györi prítomného aj svojho obhajcu. Vo vzťahu k rozsudku Okresného súdu v Mosonmagyaróváre č. B.376/2016/157/I. z osvedčenia síce vyplýva, že dotknutá osoba sa

osobne nezúčastnila konania, ktoré viedlo k vydaniu predmetného rozhodnutia, avšak E. R., ktorý si odpýkával trest na Slovensku, písomne súhlasil s tým, aby súd konal v jeho neprítomnosti. Rovnako z osvedčenia vyplýva (č. l. 93), že dotknutá osoba nebola osobne predvolaná, ale sa jej inými prostriedkami skutočne doručili úradné informácie o stanovenom termíne a mieste konania, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia, takým spôsobom, že bolo jednoznačne preukázané, že táto osoba si bola vedomá plánovaného konania, a bola informovaná o tom, že možno vydať rozhodnutie, ak sa nezúčastní konania.

V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť znenie § 16 ods. 1 písm. j) zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, podľa ktorého súd rozhodne o odmietnutí uznania a výkonu rozhodnutia, ak z osvedčenia vyplýva, že dotknutá osoba sa osobne nezúčastnila konania, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia okrem prípadov, keď sa v osvedčení uvádza, že dotknutá osoba v súlade s procesnými požiadavkami právneho poriadku štátu pôvodu

1. bola včas predvolaná, a tým informovaná o termíne a mieste konania, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia, alebo sa jej inými prostriedkami doručili informácie o termíne a mieste konania takým spôsobom, že bolo jednoznačne preukázané, že si bola vedomá plánovaného konania a informovaná o tom, že justičný orgán štátu pôvodu môže vydať rozhodnutie, ak sa nezúčastní konania, alebo
2. vedomá si plánovaného konania splnomocnila právneho zástupcu, ktorý bol vymenovaný dotknutou osobou alebo ustanovený štátom, aby ju obhajoval v konaní, a tento právny zástupca ju v konaní obhajoval, alebo
3. po tom, ako sa jej doručilo rozhodnutie a bola výslovne poučená o práve na opravný prostriedok, na ktorom má dotknutá osoba právo zúčastniť sa a ktoré umožní opätovné preskúmanie samotnej veci vrátane nových dôkazov a ktorý môže viesť k zrušeniu pôvodného rozhodnutia a vydaniu nového, výslovne uviedla, že proti rozhodnutiu nepodáva opravný prostriedok alebo nepodala opravný prostriedok v rámci príslušnej lehoty.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že odsúdenému boli vo vzťahu ku konaniu na Okresnom súde v Mosonmagyaróváre doručené informácie o termíne a mieste konania takým spôsobom, že bolo jednoznačne preukázané, že si bol vedomý plánovaného konania a informovaný o tom, že justičný orgán štátu pôvodu môže vydať rozhodnutie, ak sa nezúčastní konania; a odsúdený dokonca písomne súhlasil s tým, aby súd konal v jeho neprítomnosti. Čo sa týka konania na Krajskom súde v Győri odsúdený nielenže sa zúčastnil prostredníctvom telekomunikačných prostriedkov (videokonferencie), ale mal prítomného aj obhajcu v súdnej sieni.

V súvislosti s argumentáciou odsúdeného, že bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces podľa § 2 ods. 7 Trestného poriadku, pretože nebol upovedomený zákonným spôsobom o verejnom vyhlásení rozsudku, čím bol ukrátený citovaného práva na spravodlivý proces, najvyšší súd uvádza, že z oznámenia o verejnom vyhlásení napadnutého rozsudku (č. l. 143-144) vyplýva, že uvedené oznámenie bolo zverejnené na úradnej tabuli od 27. januára 2022 do 4. februára 2022. V súvislosti s riadnym upovedomením Ústavný súd Slovenskej republiky uvádza, že pre naplnenie dikcie princípov spravodlivého konania podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 142 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky musí byť nepochybné, že došlo k verejnému vyhláseniu rozsudku a že o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku boli verejnosť a strany sporu riadne upovedomené. Riadnym upovedomením sa tu má na mysli preukázanie, že do dispozičnej sféry a vedomia verejnosti a strán sporu sa dostalo oznámenie súdu o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku, a to prinajmenšom spôsobom zákonným, na takéto oznámenie obvyklým a legitímne očakávaným. Naplneniu týchto predpokladov pre ústavne súladný postup súdov pri verejnom vyhlasovaní rozsudkov konvenuje napríklad oznámenie o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku stranám sporu a verejnosti jeho zverejnenie na úradnej tabuli súdu či internetovej stránke súdu. Rozhodujúcou skutočnosťou podľa Ústavného súdu Slovenskej republiky je, či sa do dispozičnej sféry a vedomia strany sporu dostalo v dostatočnom časovom predstihu (v lehote najmenej päť dní) riadne upovedomenie o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku. Inými slovami, rozhodujúce je, či strane sporu vôbec boli oznámené miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku, aj keď nie elektronickými prostriedkami (primerane uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 28. apríla 2020, IV. ÚS 162/2020).

Berúc do úvahy vyššie uvedené možno dodať, že oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku sa do dispozičnej sféry odsúdeného dostalo v dostatočnom časovom predstihu (sedem dní pred verejným vyhlásením rozsudku), a to spôsobom zákonným, na takéto oznámenie obvyklým a legitímne očakávaným.

Pokiaľ ide o odvolateľom uplatnené námietky, najvyšší súd považuje za potrebné vo všeobecnosti uviesť, že aj z ustálenej judikatúry Súdneho dvora Európskej únie vyplýva, že členské štáty sú v zásade povinné uznať a vykonať rozhodnutie štátu pôvodu a odmietnuť ho môžu len v stanovených prípadoch, ktorých úplný výpočet je v podmienkach Slovenskej republiky uvedený v § 16 ods. 1 písm. a) až m), ods. 2 zákon o uznávaní a výkone rozhodnutí. Pritom ani povinnosť vykladať vnútroštátne právo eurokonformne, t. j. s čo najväčším ohľadom na znenie a účel rámcového rozhodnutia, neumožňuje jeho výklad *contra legem* (pozri napr. rozsudok Súdneho dvora Európskej únie z 5. septembra 2012, Joao Pedro Lopes Da Silva Jorge, C-42/11, body 53 až 56).

Na základe uvedeného dospel aj najvyšší súd k záveru, že v preskúmvanej veci nie je daný žiaden dôvod odmietnutia uznania a výkonu rozsudku štátu pôvodu podľa § 16 ods. 1 písm. a) až m), ods. 2 zákon o uznávaní a výkone rozhodnutí. Najvyšší súd neakceptoval odvolacie argumenty odsúdeného E. R., pretože v konaní o uznaní a výkone cudzozemského rozhodnutia nemajú náležitú relevanciu. Takto podané odvolanie považuje za nedôvodné a konštatuje, že krajský súd rozhodol zákonne, dôvodne a spravodlivo.

Vzhľadom na uvedené najvyšší súd zamietol odvolanie odsúdeného E. R..

Uznesenie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.